

HET WAANZINNIGE VAN SNEEUW

Also sprach Zarathustra, Opus 30
Richard Strauss

Het is begonnen.

Een tijd geleden bezocht ik regelmatig een dokter met wie ik over mijn zus, Estee, praatte. Hij moedigde me aan mijn herinneringen aan haar op te schrijven, omdat dat ‘helend’ zou werken. Maar wat ik schreef was niks dan aanstellerij. En wie zit daar nou op te wachten? De dokter wist uit mijn verhaal op te maken dat ik veel van haar heb gehouden, dat ik haar bewonderde, dus om wie ze was en wat ze allemaal tegen me had gezegd toen ze nog leefde. Hij was een genie.

‘Nee, ik haat de trut,’ zei ik. ‘Iets op tegen? Ik haat haar meer dan mijn ergste vijand.’

Toen begon die dokter te zeuren over mijn opgekropte woede en of ik echt vijanden had en wie dat dan waren.

‘Misschien doe je er goed aan om aan sport te gaan doen,’ zei hij na een stuk of veertig sessies. Wat een vondst. ‘Welke sport heeft je interesse?’ vroeg hij.

Ik had geen idee. Ik moest natuurlijk goed nadenken en me vooral niet haasten. Ik had weinig interesse in sport. Oké, een beetje voetballen, verplicht gymles – ik muntte uit in hardlopen, maar alleen omdat ik wist dat het weer voorbij was als ik eenmaal de finish had bereikt – en heel af en toe een partijtje honkbal als een aantal jongens uit de buurt vroeg of ik zin had om mee te doen. Dan stond ik in het veld een eeuwigheid op zo’n klotebal te wachten. Ja, dat waren zo ongeveer de sporten die ik beoefende.

‘Ik zou willen leren vechten,’ zei ik ten slotte. Ik wist niet eens waarom ik het zei, het was niet dat ik er altijd al aan dacht, zo was het niet, maar toen ik het uitsprak meende ik het. Ik wilde leren vechten.

De dokter sprak er tijdens de wekelijkse evaluatie met mijn moeder over, maar die vond het een belachelijk idee. Dat kwam niet echt als een verrassing. Ze begreep niet waarom je iemand zou leren vechten. Wat voor goeds zou daarvan komen?

‘We vechten al ons hele leven,’ zei mijn moeder. De dokter hing een verhaal op over dat ik geen geboren prater was en dat ik nog een hoop leed te verwerken had, en hoe sporten mij daarbij zou helpen en wat al niet meer.

‘Ach, iedereen lijdt,’ beweerde mijn moeder, ‘daar helpt geen moedertjelijf aan. De wereld is een open wond. En wat kost zo’n sport eigenlijk?’ Ze vroeg altijd hoeveel iets kostte. En het was natuurlijk altijd te veel, daar kon je op wachten. Ze zei dat ze zelf ook met een hoop onverwerkt leed zat. Moest ze nu ook aan een vechtsport gaan doen?

‘U zoon heeft veel woede,’ zei de dokter. ‘Hij zou zich kunnen leren beheersen. Jonge mensen hebben een uitlaatklep nodig.’

Een uitlaatklep.

Een maand later had ik mijn eerste taekwondoles. De dokter had me geholpen met het vinden van een juiste sportschool. Hij had een collega en die deed al tachtig jaar aan taekwondo of zoiets. De collega had tegen hem gezegd dat als beroemde advocaten kunnen judoën zonder dat iemand het vreemd vindt, dan mag een niet al te bekende psychotherapeut aan taekwondo doen. Zo kwam ik dus aan die sportschool. Door de dokter.

De leraar was een geweldige neger. Tijdens mijn eerste les hield hij een rechthoekig kussen vast. Hij had het heel stevig vast bij de hengsels. Ik had een afgeknippte joggingbroek aan en een gerafeld t-shirt en zag eruit als een idioot. Een stuk of dertig jongens stonden te wachten tot ik een trap tegen dat kussen zou geven. Ik had eigenlijk helemaal geen zin meer om wat dan ook te doen. Ten slotte nam ik na een paar aanmoedigingen van die neger een korte aanloop en maakte een katachtige sprong in de lucht. Ik pletterde neer op de grond, naast die neger en het trapkussen. Hij hielp me overeind en grijnsde.

‘Een echt natuurtalent,’ zei hij.

Twee jaar later lag ik in het ziekenhuis. Ik had een zootje ruggenwervels verbrijzeld. Het zag er niet goed uit. Juist toen ik een paar van die vechtsporten een beetje onder de knie kreeg. Zo gaat het altijd.

Die neger zei dat ik heel goed zou kunnen worden, als ik maar serieus bleef en goed mijn best deed. Maar misschien zei hij dat tegen iedereen. Zoiets weet je natuurlijk nooit. Mensen hebben nu eenmaal aanmoedigingen nodig, zelfs als je weet dat ze nooit datgene zullen bereiken wat ze willen.

Mijn ruggenwervels lagen in elk geval als losse puzzelstukjes in mijn lichaam.

Geen complimentje zou daar iets aan veranderen.

Mijn moeder gaf zo’n beetje iedereen de schuld, maar toch vooral de jongens met wie ik ’s nachts op pad ging. Ze huilde soms aan mijn bed als ze dacht dat ik sliep en dan hoorde ik haar vragen of er iemand was die over mij kon waken. Dat was vreemd, want ze geloofde in niks, behalve in de heilzame werking van de sigaret. Dat is het enige waarin ze geloofde. Ze aaide me over mijn hoofd, maar alleen als ik zogenaamd sliep, en dan voelde ik de eeltbobbels aan de binnenkant van haar hand. Josefien had van die eeltige handen. Ze zat in de schoonmaakbusiness, daar kwam het door. Het voelt niet prettig aan als iemand met eeltige klauwen de hele tijd over je hoofd aait.

Ik baalde van die hele gebeurtenis en niet alleen omdat ik zo ongeveer met een verbrijzelde rug in het ziekenhuis lag. Het was lang geleden dat ik weer zin had in dingen en dat ik niet elke dag dacht aan die periode met Estee. Ik ging zelfs weer naar school. Ik dacht erover na wat ik wilde doen met mijn leven. En heel soms zag ik mijn moeder glimlachen. Dat had ik haar niet meer zien doen sinds die toestand met Estee en de scheiding van Edward. Nu was dat allemaal weer veranderd. Ze zat elke dag aan mijn bed met zo’n zorgelijk gezicht. Op een gegeven moment werd dat nogal vervelend. Ik bedoel, wat moet je tegen je moeder zeggen? En wat ze ook

deed was elke dag een tas boeken meenemen. Boeken die ik niet las.

‘Waarom lees je niets?’ vroeg ze. ‘Je weet hoeveel boeken we thuis hebben liggen. Dan doe je tenminste nog iets nuttigs.’

Ze had gelijk, wat die hoeveelheid boeken betreft. Maar het waren niet mijn boeken. Ze waren allemaal van Estee geweest.

De naam van mijn zus sprak mijn moeder niet meer uit, dat was ook nog zoïets. Als ze kon zien dat ik alleen maar aan Estee dacht werd ze hysterisch, of ze begon in stilte te huilen. Ik had niks aan haar boeken. Allemaal van die zware literatuur. Wat heb je eraan? Het had Estee in elk geval niet geholpen. Ze was er alleen maar wanhopig van geworden. Moest ik nu ik in het ziekenhuis lag, compleet gedrogeerd door de morfine, met slangen verbonden aan een infuuszak, met drains die uit mijn rug staken, en met een katheter en een vacuümzak die aan mijn lul bungelden, moest ik nu ineens al die troep gaan lezen? Boeken, woorden, het zei me allemaal niks. In elk geval niet die hele godverdomse bibliotheek van Estee. Bovendien waren het bijna allemaal Duitse schrijvers. Wat heb je daar nou aan? In een van die boeken las ik een keer de zin: ‘Ik leer zien, ik weet niet waaraan het ligt, alles gaat dieper bij mij naar binnen en blijft niet staan op de plek waar het vroeger altijd ophield.’

Estee kon janken als ze zo’n zin las.

‘Vind je het niet mooi, Remy?’ vroeg ze dan. ‘Luister dan toch – vind je het niet mooi?’

Ik was jong en achterlijk en knikte haar toe.

‘Ja, mooi. Echt. Verpletterend!’

Woorden van een hopeloze figuur als je het mij vraagt. ‘Ik leer zien’ – wat een gelul! Ik vond het prachtig dat Estee er in het begin zo gelukkig van werd, dus van die boeken, bedoel ik, maar ik zag er niks in. Ik kon ook wel zoïets schrijven als: ‘Ik zie het bed waarin ik lig, de ruimte die ik inneem, ik ben niks meer dan dit en betwijfel of ik ooit nog meer worden zal.’ Ja, zoïets had ik ook wel kunnen schrijven en het zou even wanhopig hebben geklonken.

Ik wilde ook niet al te veel meer aan mijn zus denken. Als ik aan boeken dacht dan dacht ik aan mijn zus, en als ik aan mijn zus dacht

raakte ik weer geïrriteerd over van alles en nog wat en dan werd ik weer woest, en als ik woest was dan deed ik mensen pijn en verdriet en daar werd ik weer triest van. Het hield nooit op. Misschien had mijn moeder wel gelijk toen ze zei dat iedereen lijdt. Het is natuurlijk geen openbaring, dat weet ik ook wel. Maar misschien moet je dan proberen om niet altijd aan iedereen te denken die lijdt. Toen ik nog actief aan vechtsport deed dacht ik zelden aan mensen die lijdten of aan andere nare dingen. Ik dacht eigenlijk helemaal nergens aan, behalve aan mijn sport. Ik zei toen vaak na een inspannende training dat ik het waarschijnlijk niet eens erg zou vinden als ik op dat moment dood zou neervallen. Ik zou het natuurlijk niet leuk vinden. Maar zoveel genoot ik van die trainingen, dat ik nergens anders meer om gaf.

Na het vijfde tasje met boeken vroeg ik aan Josefen of ze mijn videorecorder kon meenemen. Ik lag alleen in een kamer met een tv. De zusters zouden het vast niet erg vinden als ik mijn videorecorder aansloot. Vanaf dat moment nam Josefen elke dag een tasje met video's mee. Ik gaf haar de titels op. Ik was helemaal gestoord van video's. Af en toe las ik strips en tijdschriften, en als ik boeken las dan las ik boeken over vechtkunst. Maar het meest genoot ik van de video's die ik zag. Ze hielpen me op de een of andere manier. Als ik dacht dat ik nooit meer zou kunnen trainen of zonder pijn leven dan keek ik naar een video en dan dacht ik nergens anders aan. Het was in elk geval beter dan die tasjes met die zware literatuur. Het staat wel godverdoms interessant als je zulke boeken leest, maar het is zonde van je tijd.

Het was een koude nacht toen ik samen met Werner, mijn klasgenoot en tijdelijke beste vriend, in een rode Kever naar het ziekenhuis werd gereden. Een jong geil koppel had ons gevonden aan de rand van het park. Het is een park waar je met je auto naartoe kan rijden. In het weekend rijden heel wat auto's naar het park. Meestal zijn het van die geile koppels. Ze parkeren hun auto op een stil plekje en vingeren en pijpen elkaar tot ze er kramp van krijgen.

De jongen parkeerde zijn Kever aan de rand van de weg en stapte uit. Werner lag bewusteloos op de grond. Ik zat geknield bij dat vette lijf van hem en probeerde hem wakker te schudden.

'Jezus, wat is er met jullie gebeurd?' vroeg de jongen.

'Kan je ons naar het ziekenhuis brengen?' vroeg ik.

Ik merkte dat hij twijfelde, dat hij niet zeker wist of hij wel zin had om ons naar het ziekenhuis te brengen. Hij had waarschijnlijk de avond op een andere wijze willen doorbrengen. Met zijn lul in de kut van zijn vriendin of iets dergelijks.

Hij knikte, maar niet echt overtuigd.

Werner werd eindelijk wakker, maar begon vervolgens te janken. Ik geneerde me bijna voor hem.

'Kom op, verman je,' zei ik, maar hij luisterde niet. Hij keek naar zijn bebloede handen en klaagde over pijn aan zijn ballen en over zijn been. Ik had geweldige steken in mijn rug, maar ik besteedde er niet al te veel aandacht aan. Tot ik weer probeerde op te staan en mijn linkerbeen begon te tintelen.

'Ik geloof dat er iets mis is met m'n rug,' zei ik.

De jongen hielp me overeind. Een echte Samaritaan. De steken in mijn rug werden heviger en die klootzak van een Werner jankte nog steeds. Je had niks aan hem.

‘Kijk toch eens naar m’n handen!’ riep hij telkens. ‘Kijk dan toch!’

Waarom gaf niemand mij een bijl, dan hakte ik zijn klauwen eraf, dat gezeik de hele tijd. Ik strompelde aan de arm van de jongen naar de Kever. Zijn vriendin deed van binnenuit het portier open. Ik voelde dat er iets in mijn rug langs elkaar schoof, ik voelde het niet alleen, ik hoorde het ook, het geknerp van ijsschotsen die langs elkaar schuren, zo’n geluid. Werner volgde mij wijdbeens naar de auto. Hij liep als een sumoworstelaar. We stapten achterin. De jongen klapte de rugleuning terug en startte. Hij maakte rechtsomkeer. Zijn vriendin keek heel even naar ons. Ik schatte haar een jaar of vijfentwintig. Ik wist het niet zeker. Al die jonge wijven zien eruit als een jaar of vijfentwintig. Ze zag er in elk geval geil uit. Donkere ogen. Feilloos aangebrachte make-up. Daarbij droeg ze zo’n kort rokje met van die hoge laarzen eronder. Mooie slanke benen. Ik vroeg me af of ze een slipje droeg en of ze het niet koud had met zo’n kort rokje aan. Alleen al de gedachte dat een meisje geen slipje draagt en van huis is vertrokken met het voornemen seks te hebben is voor mij genoeg om de hele avond met een stijve lul in mijn broek te lopen.

De jongen keek in zijn binnenspiegel.

‘Gaat het daarachter?’ vroeg hij. ‘Niet te krap?’

‘Ja... nee, rijden maar,’ zei ik. Het leek erop dat die imbeciel nooit weg wilde gaan. Godverdomme, wat een slakkengangetje.

‘Ik heet David trouwens,’ zei de jongen. ‘David Sinnfeld. Niet dat mijn naam je iets zegt. Dit mooie ding naast me heet Miriam.’

Die Sinnfeld verwees naar zijn vriendin als het Mooie Ding. Misschien was ze het mooiste ding in zijn bestaan, wat ik me wel kon voorstellen met die pokdalige kop van hem. Maar of ze mooi was, dat maakte ik zelf wel uit. In elk geval had ze een geil smoelwerk.

‘Remy van Sand,’ zei ik. ‘Dit hier is Werner den Hamer, maar als je Hoop Ellende tegen hem zegt luistert hij ook. Probeer het maar.’